

## (címer)

### SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.191/2018/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(felszámoló cég neve)** felszámoló **(felszámolóbiztos neve, székhelye.)** által meghatalmazott **Ügyvédi Iroda neve (ügyintéző ügyvéd neve, székhelye.)** által képviselt **felperes neve, székhelye** szám alatti székhelyű **felperesnek, – ügyvéd neve (székhelye)** által képviselt **alperes neve alperes címe** szám alatti lakos **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Kecskeméti Törvényszék 2018. február 6. napján kelt 15.G.21.790/2017/5. sorszám alatti ítélete ellen az alperes 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott fellebbezési eljárásban meghozta az alábbi

### Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy az ítélet rendelkező részéből mellözi a 2016. január 15. napján kelt, a felek között létrejött szolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítását.

Az alperes által az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 25.920,- (Huszonötezer-kilencszázhusz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000,- (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 34.560,- (Harmincnégyezer-ötszázhatvan) forint le nem rótt másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I N D O K O L Á S

A felperes főtevékenysége számviteli, könyvvizsgálói, adószakértői tevékenység, a felperes önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője 2014. július 21. napjától kezdődően az alperes volt. A felperes egyetlen tagja 2013. július 30. napjától kezdődően szintén az alperes.

A perben nem álló Nemzeti Adó- és Vámhivatal hitelező 2015. július 9. napján felszámolási eljárást kezdeményezett a felperessel szemben a Kecskeméti Törvényszék előtt 4.738.614,- forint adótartozás miatt. Az adós fizetési haladékot kért, majd a felszámolási eljárás kétszer szünetelt, 2015. október 13. és 2016. április 14. napjától kezdődően.

A hitelező és a felperes között 2015. október 6. napján megállapodás jött létre, melyben rögzítették, hogy a felperes 2015. szeptember 25. napján megfizetett tartozásából 200.000,- forintot, a fennmaradó tartozás összegéből a hitelező az adós javára elengedi a késedelmi pótlék és a bírság tartozás teljes összegét 567.440,- forint összegben, amennyiben az adós a fennmaradó 4.789.724,- forint tartozását maradéktalanul megfizeti.

A hitelező és a felperes 2016. április 5. napján ismételten megállapodást kötöttek, melyben rögzítették, hogy az adós 2016. április 4. napján megfizetett 100.000,- forint összeget, míg a fennmaradó tartozás összegéből a hitelező elengedi a késedelmi pótlék és bírság tartozás teljes összegét 664.440,- forint összegben, amennyiben az adós a fennmaradó 5.223.724,- forint tartozást maradéktalanul megfizeti.

A hitelező a 2016. október 17. napján érkezett beadványában bejelentette, hogy a felperes a fizetési megállapodásban foglalt fizetési kötelezettségének nem tett eleget, kérte a felszámolási eljárás folytatását.

A Kecskeméti Törvényszék a 2016. november 21. napján kelt 2016. december 15. napján jogerőre emelkedett 2.Fpk.329/2016/3. sorszám alatti végzésével megállapította a felperes, mint adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolási eljárás lefolytatását.

A felszámolási eljárás kezdő időpontja 2017. január 23. napja.

A felperes, mint megbízó és az alperes, mint egyéni vállalkozó megbízott között 2016. január 15. napján szolgáltatási szerződésnek nevezett megbízási szerződés jött létre. A felperes képviseletében a szerződést az alperes írta alá. A felperes azzal bízta meg az alperest, mint egyéni vállalkozót, hogy 2016. január 1. napjától kezdődően készítse elő és képviselje a megbízó érdekeit a kecskeméti adóhatóság, illetve a Kecskeméti Törvényszék előtt folyó felszámolási eljárásban. A szerződő felek a megbízási díjat 36.000,- forint/hó bruttó összegben határozták meg azzal, hogy az összes megbízási díj 432.000,- forint. A megbízási díj megfizetése egyösszegben esedékes, legkésőbb 2017. január 5. napjáig.

Az alperes 2016. január 20. napján 2017. január 2-i esedékességgel üzletviteli tanácsadás címén kibocsátotta bruttó 432.000,- forintról a (...) számú számlát. A megbízási díj teljes összege, azaz 432.000,- forint 2017. január 10. napján az alperes részére kifizetésre került.

A felszámoló által képviselt adós, mint felperes keresetében a szolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítását, és az eredeti állapot helyreállítását kérte. Ennek kapcsán kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 432.000,- forint felszámolási vagyonba történő megfizetésére, valamint marasztalja az alperest perköltségben.

A felperes keresetét elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára, másodlagosan a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapította. Keresete indokaként előadta, hogy a támadott szerződést egymással összefonódásban lévő felek kötötték, melynek során a felperes vagyonából a felszámolási eljárás közzétételét megelőző 13 nappal korábban kifizetésre került 432.000,- forint az alperes részére miközben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felé a felperesnek tartozása volt. A Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján az ingyenességet és rosszhiszeműséget vélelmezni kell.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felek jogügyletének a konkrét hitelezői követelések kijátszására kell irányulnia, azaz annak a hitelezői igénynek, amelynek kijátszására hivatkozással a felszámolás megindulását követően a keresetet benyújtják már léteznie kell a szerződés megkötésekor, illetve az igény állapotába kell kerülnie. Az alperes álláspontja szerint nem a Cstv. 40. § (2) bekezdésében szabályozott törvényi tényállás valósul meg akkor, ha az adós a kérdéses időszakban új szerződést köt és ezzel részesíti előnyben a hitelezőjét, mert ilyen esetben a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazandó. Miután a szerződés nem ezen időszakban jött létre, így a (2) bekezdés szerint kell a felperes igényét megítélni. Utalt arra, hogy a szerződés megkötésekor a felperes nem volt fizetéseképtelen. A felperes nem jelölte meg azon hitelezői igényt, amelynek kijátszására a perbeli jogügylet létrejött. A Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése kapcsán kifejtette, hogy a támadott szerződés a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozik, mert az alperes által nyújtott szolgáltatást speciális jogalanyként nyilvántartásba vett adótanácsadóként nyújtotta. A

bírói gyakorlat szerint az adós rendes gazdálkodása körében az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött szerződések és az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartoznak. Az alperes szolgáltatása, a szolgáltatás ellenértékének felperes általi teljesítése a felperes rendes gazdálkodási körébe tartozott, ezért a kifizetett vállalkozói díj a Cstv. 40. §-ának (2) bekezdése alapján nem követelhető vissza.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a 2016. január 15. napján az **(felperes neve)** és (alperes neve) között létrejött szolgáltatási szerződés érvénytelen. Kötelezte az alperest 432.000,- forint visszafizetésére a felszámolás alá került **(felperes neve)** „f.a.” felszámolási vagyona részére 15 nap alatt. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000,- forint eljárási illetéket. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 30.000,- forint + ÁFA perköltséget.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a NAV hitelező felé fennálló tartozását 2016. április 14. napját követően sem egyenlítette ki, a szünetelő felszámolási eljárás folytatódott. A folytatódó felszámolási eljárásban 2016. január 15. napján a felperes képviselőjében eljárva az alperes, valamint az alperes között szolgáltatási szerződés jött létre. A szolgáltatási szerződés a Cstv. 40. §-ának (1), (2) bekezdése, másodlagosan a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján érvénytelen, mert a szerződés kelte a felszámolási eljárás időszakára esik, illetve azt egymással összefonódásban lévő felek kötötték. A felperes tevékenységi köre megegyezett a szolgáltatási szerződésben meghatározott feladattal, ez a körülmény, valamint a résztvevő személyek összefonódása azt tükrözi, hogy a szerződő felek célja nem volt más, mint a felszámolási eljárás alatt a hitelezői érdekek kijátszása, illetve egyetlen hitelező előnyben részesítése a NAV hitelezővel szemben. A felszámoló 2017. október 30. napján nyújtotta be a keresetlevelet az annak alapjául szolgáló tényekről a felszámolási iratanyag átadásának időpontjában, azaz 2017. augusztus 3. napján szerzett tudomást.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vagyonából kifizetett 432.000,- forint visszafizetésére a felszámolási vagyonba.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasítását kérte. Megismételve az érdemi ellenkérelmében foglaltakat kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a körülményt, hogy a felperes és az alperes tevékenységi köre egymástól eltér, az adótanácsadói szolgáltatás a felszámolási eljárásban érvényesített adóhatósági igények érvényesítésével függött össze. Hangsúlyozta, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint az adótanácsadással, könyvvittel kapcsolatos szolgáltatások a rendes gazdálkodás körébe tartoznak, azok valamennyi gazdálkodó szervezet számára igénybe vehetők és a szerződéses ellenérték mértéke alapján kirívó értékaránytalanság sem állapítható meg. A szolgáltatás ellenértékének felperes általi kifizetése a felperes rendes gazdálkodási körébe tartozott, a kifizetett vállalkozói díj a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján nem követelhető vissza. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget tájékoztatási kötelezettségének, az alperest a bizonyításra szoruló tényekről nem tájékoztatta, bizonyítékai előterjesztésére nem hívta fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megfelelő mérlegeléssel helyes következtetés levonása mellett megalapozott ítéletet hozott. A felperes tévesnek minősítette az alperes azon érvelését, hogy a felperes nem jelölte meg azt a hitelezőt, akinek a kijátszására irányult a jogügylet tekintve, hogy a keresetlevél hivatkozott a NAV hitelező

igényének fennállására, mely körülményt az elsőfokú döntés figyelembe is vett. Az alperes álláspontjával szemben a Cstv. 40. § (1) bekezdése és (2) bekezdése nem az adósi társaság fizetéseképtelenségét írja elő megtámadási okként, hanem a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját jelöli meg irányadó viszonyítási pontként a megtámadható jogügyletek tekintetében.

A fellebbezés **kisebb részében** – a perköltség tekintetében – **alapos**.

A felperes eshetőleg tárgyi keresethalmazatban terjesztette elő kérelmét, keresetét elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára, másodlagosan a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapította. A perindításra 2017. október 30. napján került sor.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésében foglalt megtámadási okok fennállása esetén a szerződés érvénytelenségének megállapítására, és az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására, míg a Cstv. 40. § (2) bekezdése esetén nem a szerződés érvénytelensége és annak jogkövetkezményei kerülnek megállapításra, hanem az érvényes szerződés alapján történt teljesítés visszakövetelése történhet, a törvényi feltételek fennállása esetén (BDT2017/3743.).

A 2017. július 1. napján hatályba lépett a Csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv., valamint az azzal összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2017. évi XLIX. tv. 39. § 6. pontja módosította a Cstv. 40. § (1) bekezdését akként, hogy a „90 napon” szövegrész helyébe „120 napon” szöveg került. A Cstv. 83/R. § (1) bekezdés a) pontja alapján a módosuló rendelkezéseket a 2017. évi XLIX. tv. hatályba lépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell a törvény hatályba lépését követően megkezdett eljárási cselekményekre.

A perben irányadó Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tudomásszerzéstől számított 120 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező – vagy az adós nevében a felszámoló – a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett.

A fellebbezés alapján az ítéletábla vizsgálta a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában írt feltételek fennállását. Az adós felszámolásának kezdő időpontja 2017. január 23. napja. A felszámoló a perrel érintett szerződésről a felszámolási iratanyag átadásakor, 2017. augusztus 3. napján szerzett tudomást, a perindításra 2017. október 30. napján került sor, míg a felszámolás iránti kérelem 2015. július 9. napján érkezett a törvényszékre.

Megállapítható, hogy a felszámoló a tudomásszerzéstől számított 120 napon belül a keresetet benyújtotta, a perindítás határidőben történt.

A peres felek között létrejött megbízási szerződés 2016. január 15. napjára datált, azaz a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját követően került megkötésre, azaz olyan időpontban, mely alapján a megbízási szerződés érvénytelensége a Cstv. 40. §-a alapján vizsgálható volt.

A Cstv. 40. (1) bekezdés a) pontja alapján a kifejezetten csalárd ügyletek érvénytelenségének megállapítása történhet. Csalárd ügyletről akkor beszélünk, ha az adós és a vele szerződő fél is rosszhiszemű volt, tudott vagy tudnia kellett a hitelezők kijátszására irányuló szándékról. És a felperesnek bizonyítani kell, hogy jogügylet az adós vagyonát csökkentette. Nem tényállási elem, hogy az adós fizetéseképtelen, vagy azzal fenyegető helyzetben legyen.

Jelen esetben a szerződést kötő fél az adós, mint felperes és annak törvényes képviselője, az alperes volt. A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 6:13. §-ának (1) bekezdése alapján, ha a képviselő és a képviselt között érdekellentét van a képviselő által tett jognyilatkozatot a képviselt megtámadhatja. Az 1959-es Ptk. 221. § (3) bekezdés 1. fordulata kifejezetten tiltotta, hogy a képviselő eljárjon, ha a szemben álló vagy ellentétesen érdekelt fél ő maga vagy olyan személy volt, akit ugyancsak ő képviselt. A két szabályozás annyiban tér el, hogy az 1959. évi Ptk. a képviselő nyilatkozatához a semmisség jogkövetkezményét fűzi, míg a Ptk. a képviseltnek a képviselő által tett jognyilatkozat megtámadását teszi lehetővé, azaz megtámadási jogot biztosít. Amennyiben a szerződés vagy jognyilatkozat megtámadható, azonban az arra jogosult, jelen esetben a képviselt ilyen tartalmú nyilatkozatot nem tesz, azaz a szerződést vagy jognyilatkozatot nem támadja meg, a szerződés vagy jognyilatkozat nem érvénytelen, azt érvényesnek kell tekinteni.

Jelen esetben az új Ptk. idején kelt szerződés nem került megtámadásra a Ptk. 6:13. §-a alapján.

A Cstv. 40. §-a hitelezővédelmi célból a szerződés vagy jognyilatkozat megtámadására az új Ptk. általános rendelkezéseihez képest (Ptk. 6:88. § - 6:98. §) további speciális lehetőséget biztosít, ami a feltételek fennállása esetén a szerződés vagy jognyilatkozat érvénytelenségének megállapítására vezet.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésében szereplő tényállásokhoz a Cstv. 40. § (3) bekezdése egy vélelmet is állít. A Cstv. 40. §-ának (3) bekezdése alapján, ha az adós a többségi befolyása alatt álló gazdálkodó szervezettel, továbbá ha a gazdálkodó szervezet a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt szerződést, az (1) bekezdés a), b) pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell.

Az alperes az adós önálló képviselőre jogosult vezető tisztségviselője és egyetlen tagja volt, azaz a létrejött megbízási szerződés kapcsán a felek rosszhiszeműségét és a szerződés ingyenességét vélelmezni kell. Az alperes a vélelmet megdöntheti, ha bizonyítja, hogy a megbízási szerződésben kikötött, majd megfizetett megbízási díj fejében a megbízási feladatokat ténylegesen ellátta, valós tevékenységet fejtett ki, valamint, hogy az adós szándéka nem irányult a hitelezők kijátszására.

A továbbiakban vizsgálendő volt, hogy a vélelem az alperes részéről előadottak alapján megdőlt-e. Az ügyvezető e tevékenységét munkaviszony vagy megbízási jogviszony alapján látja el, melyek visszterhes jogügyletek, ezért általában az a körülmény, hogy az adós és ügyvezetője olyan tartalmú megbízási szerződést köt, amelyben a megbízott, jelen esetben az ügyvezető javára megbízási díj fizetése kerül kikötésre nem tekintendő csalárd ügyletnek. A megbízási szerződésben meghatározott feladatok ellátásáért 36.000,- forint/hó megbízási díj sem tekinthető eltúlzottnak. Azonban az eset összes körülményét értékelni kell.

Tény, hogy az alperes a felszámolási eljárást kezdeményező NAV hitelezőnél több alkalommal eljár, melynek során, 2015. október 6. és 2016. április 5. napján a hitelező és az adós között megállapodás is létrejött, erre figyelemmel a felszámolási eljárás szünetelésére került sor. Az adós képviselőjében eljárva az alperes 2016. augusztus 22. napján fizetéskönnyítés módosítása iránti kérelmet is előterjesztett, ami azonban sikerre nem vezetett.

Az adós elleni felszámolási eljárást 2015. július 9. napján a NAV hitelező kezdeményezte 4.738.614,- forint adótartozás fennállása miatt. A hitelező és az adós utóbb két alkalommal is megállapodott az aktuálisan fennálló adótartozás feltételhez kötött részbeni elengedéséről, azonban a felszámolási eljárás elrendelése iránti kérelemben megjelölt tartozás esedékességét nem módosították, tehát az adósnak a felszámolás elrendelése iránti kérelem benyújtásától kezdődően a NAV felé fennálló tartozása folyamatosan fennállt, esedékes volt. A megbízási szerződés létrejöttének időpontjában a NAV hitelező követelése az adóssal szemben fennállt, erről az alperesnek, mint az adós ügyvezetőjének tudnia kellett.

A megbízási szerződés tartalmát vizsgálva megállapítható, hogy a szerződő felek a 2016. január 15. napjára datált megállapodásukban havi 36.000,- forint megbízási díjat kötöttek ki 2016. január 1. napjától kezdődően akként, hogy a megbízási díj legkésőbb 2017. január 5. napjáig számla ellenében, egyösszegben esedékes. A szerződő felek a megbízási díjat havi összegben határozták meg, ugyanakkor annak esedékességét nem havonta visszatérően, hanem egyösszegben úgy, hogy 2017. január 5. napjáig az alperes azt lényegében bármikor követelhetette. A megbízási szerződés megkötésére olyan időpontban került sor, amikor a hitelező a felszámolási eljárás elrendelésére vonatkozó kérelmét a törvényszékre már benyújtotta, az eljárás első alkalommal szünetelt. A szerződő felek a megbízási szerződés megkötésekor még nem tudhatták, hogy az adós mikor kerül ténylegesen felszámolás alá, arra sor kerül-e egy éven belül. Az alperes ennek ellenére az egy évre megállapított díjat egyösszegben a szerződés alapján, számla ellenében 2017. január 5. napjáig bármikor érvényesíthette.

Lényeges körülmény továbbá, hogy a peradatok szerint az alperes, mint vezető tisztségviselő olyan tevékenységért kívánt díjat érvényesíteni, amelyet a korábbi időszakban díjazás nélkül látott el. 2016. január 1. napját megelőzően is eljár a NAV-val kapcsolatos követelés halasztása tárgyában. Mindebből az következik, hogy a megállapodás alkalmas volt a hitelezők kijátszására. A csalárd szándék fennáll, az alperes a törvényi vélelmet megdönteni nem tudta. Az adós aktív vagyona pedig 432.000,- forinttal csökkent, amikor a megbízási szerződés alapján az alperes részére a megbízási díj ténylegesen kifizetésre került, az adós elleni felszámolási eljárását megelőző két héten belül.

A felszámoló a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján eredményesen támadta meg a megbízási szerződést, arra a Cstv. 40. § (1a) bekezdése alapján a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. Az eredeti állapot helyreállítása körében az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest a megbízási díjként számára kifizetett 432.000,- forint felszámolási vagyonban történő megfizetésére.

A felperes alapvetően marasztalásra irányuló kereseti kérelmet terjesztett elő, melynek jogalapja a megbízási szerződés érvénytelensége és az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása, az eredeti állapot helyreállítása. Az ítélet rendelkező részében ezért elegendő a felperes marasztalásra vonatkozó kereseti kérelméről dönteni, a marasztalás jogalapja körében kifejtett, így az érvénytelenségre vonatkozó megállapítások az ítélet indokolási részére tartoznak. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét akként pontosította, hogy mellőzte a 2016. január 15. napján kelt, a felek között létrejött szolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítását.

Mivel az elsődlegesen előterjesztett kereseti kérelem a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapítva eredményre vezetett, ezért a másodlagosan előterjesztett Cstv. 40. § (2) bekezdés szerinti visszakövetelés iránti eshetőleges kereseti kérelem tárgyában a bíróságnak nem kellett határoznia.

Az elsőfokú eljárási illeték alapját képező pertárgyérték a Pp. 24. §-ának (1) bekezdése alapján a marasztalás összege, azaz 432.000,- forint, az elsőfokú eljárási illeték összege pedig helyesen 25.920,- forint. Erre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú eljárási illeték összegét 25.920,- forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a fenti indokolásbeli kiegészítéssel a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a pervesztes alperest kötelezte a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes fellebbezési eljárási költségei, a felperest képviselő ügyvéd áfával növelt munkadíja megfizetésére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § alapján.

A per tárgyi költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az Itv. 74. §-ának (3) bekezdésére, figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozott.

Szeged, 2018. október 18.

|                                    |                   |                    |
|------------------------------------|-------------------|--------------------|
| Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k. | Gál Marianna s.k. | Dobler László s.k. |
| a tanács elnöke                    | előadó bíró       | táblabíró          |